

Казки про жадібність

Золото у вербі

Золото у вербі

Всі свої гроші і коштовності багач складав у одну дуплаву вербу, що росла недалеко від його хати. Одного разу знялася велика буря, і грім ударив у хату цього багача. Все, що було в хаті й біля хати, згоріло. У великій пожежі згоріла і його жінка з дітьми. Живим залишився тільки він один і то лише тому, що в цей день його не було вдома. Та й верба кудись зникла. Не знав, неборак, що робити, то й пішов по світу жебрати.

А вербу сильний вітер вирвав з місця, і вода занесла на якесь чуже поле.

Коли все затихло, і дощ перестав падати, то вийшов власник того поля, щоб подивитися, якої там шкоди зробила йому ця буря. Дивиться, а на його полі стирчить якесь старе дерево, що його вода туди занесла. Підійшов ближче, аж бачить — звичайнісінька верба.

Пішов чоловік додому і каже своєму синові.

— Берім, Іванку, підводу і терпугу та й завеземо у двір оту вербу, що її вода занесла на наше поле. Підійшли вони ід вербі і стали її пилити. Чують, а у вербі щось шумить. Розпилили вербу, а звідти посипалося повно золота. Узяли вони дерево і золото та й повезли у свій двір. Вербу порізали на поліна і спалили, а гроші і різні золоті коштовності, що були у ній, сховали у надійне місце.

Через деякий час потрапив у цей край той жебрак, колишній багач, гроші якого були заховані у тій дуплавій вербі. Зайшов він до хати і просить щось поїсти, бо дуже був голодний.

— Вам би десь працювати, а не ходити, жебраючи. Адже ви ще зовсім здорова людина,— звернувся до нього газда.

— А що робити, коли мені судилася така доля,— відповів жебрак.— Був я колись багатим чоловіком. Була в мене своя хата, повно всякого добра. І жінка була, й діти, та все пропало. Прийшла одного разу велика буря, і грім ударив у мою хату. Все, що в хаті було живе,— загинуло, згоріло. Живим залишився тільки я один і то лише тому, що мене у цей день не було вдома. Недалеко від моєї хати була одна стара дуплава верба. У цій вербі було повно золота і різних коштовностей, що я туди заховав. Та й тоту вербу буря вирвала із землі, і вода занесла кудись на чуже поле.

— Що ж, у житті всяке буває,— озвався до жебрака господар дому.— Ви побудьте у нас, відпочиньте, пообідайте, а потім вже підете далі своєю дорогою.

Нагодували жебрака, напоїли, дали йому чистий одяг. А коли він ліг спати, то газда порадився з своєю жінкою, і вирішили спекти хліба, а в нього покласти трохи з тих грошей, що були заховані у дуплавій вербі.

Як вирішили, так і зробили. Незабаром жебрак проснувся і почав збиратися у дальші мандри.

— Я тільки що спекла хліба. Беріть собі паляницю на дорогу, — сказала жінка, даючи жебракові свіжий хліб.

Узяв чоловік паляницю, поклав у тайстру, подякував щиро за гостинність і пішов своєю дорогою.

Ішов якийсь час, аж тут бачить — напроти нього шкутильгає сліпий чоловік, стукаючи палицею. «Був я колись багатим чоловіком, бідних проганяв із свого обійстя. Тепер і я став бідним. Не робив я добра людям, коли міг робити, то хоч тепер чимось допоможу цьому сліпому»,— думав тепер жебрак.

— Почекай, чоловіче добрий! Маю тобі щось казати,— звернувся він до сліпого.— Бачу, що є від мене і бідніші. Я хоч маю очі і бачу, а ти і того не маєш. Візьми цей хліб, він тобі пригодиться, а я собі дістану.

Віддав він той хліб, що в ньому були усередині гроші, тому сліпому жебракові, а сам рушив у дальшу дорогу.

Через рік чи, може, через два цей жебрак знову натрапив на ту хату, де йому дали паляницю свіжого хліба.

Господар дому знову його нагодував, дав чистий одяг. Під час розмови жебрак розповів, що той хліб він не з'їв, а дав одному сліпому жебракові, якого зустрів по дорозі.

Звернувся тепер господар дому до своєї жінки та й каже:

— Наберу я у тайстрину трохи тих грошей і покладу на міст, а він як буде йти через міст, то побачить її і забере разом з грішми.

Жінка погодилася.

Поніс чоловік тайстрину з грішми і поклав на міст, а сам сховався під міст, щоб бачити, чи візьме цей жебрак тайстрину з грішми, чи ні.

Скоро потім ішов через міст отой жебрак. Заплющив очі і пішов, постукуючи палицею. Так перейшов жебрак із заплющеними очима аж на другий берег і не бачив, що на мості лежала тайстрина, повна грошей. Перейшовши через міст, він навіть не оглянувся, а пішов собі далі.

Вийшов чоловік з-під моста, узяв тайстрину з грішми, вернувся додому та й каже жінці:

— Запекли ми йому гроші у хліб, а він той хліб дав сліпому жебракові. Поклали ми з тих грошей у тайстрину і понесли на міст, а він їх обійшов. Тепер ми можемо бути спокійні, що ті гроші і цінні коштовності, що були у вербі, то були не його, бо він їх нажив на бідних людях.

На цьому і казці кінець.